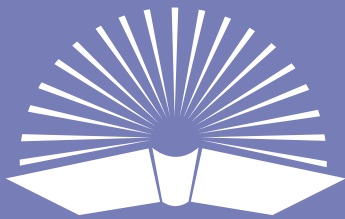

myShliach
מהלקה לדוברי עברית

חברותא

חומר לימוד שבועי

פרשת
נח

myshliach.net

נח

לקו"ש חלק א' ע' 5 ואילך מתורגם ללה"ק

כולכם היום"⁶, הן מחברות את האדם המקיימן עם הקב"ה⁷, וממילא הן מחדירות בו חיות אלקי. וכשיש גרעון בזה, כיון שאינו מתנהג לפי השו"ע, מה מוסיפה ההתעסקות בכל ענינים אלו?!

הטענה של טרדה ב"ארוכות השמים", ענינים רוחניים – בטעות יסודה: מקור טענה כזו אינו הנפש האלקית כי אם הנפש הבהמית, וההוכחה לכך היא הפרעה ללימוד התורה וקיום המצוות לפי ההלכה המבוארת בשו"ע, דבר זה הוא ודאי היפוכה של קדושה.

וכיון שהוא היפך הקדושה, הרי אף שכרגע עסוק הוא ב"ארוכות השמים" –

ד. ה"מים הזדונים" של המבול נחלקים לשני חלקים: א) תהום רבה. ב) ארובות השמים. כך גם הטרדות המבלבלות נחלקות בשני חלקים אלה:

"תהום רבה" – טרדות מענינים גשמיים פחותים, טרדות הפרנסה ודומיהן. "ארובות השמים" – טרדות מענינים רוחניים נעלים, כעסקנות ציבורית וכדומה, המטרידים את האדם מלימוד התורה וקיום המצוות בפועל.

אמנם יש לעסוק בצרכי צבור, אבל אין לדבר לגרום להפרעות בלימוד התורה ובקיום המצוות בפועל. הענין שבמצוות הוא שעל-ידן מגיעים ל"זאתם הדבקים בד' אלקיכם חיים

לפניו, ולא היה אוכל לפני תפלה זו. לכאורה: מה מקום לתפלה ולבקשת המזון מהקב"ה – בשעה שהמזון מוכן כבר?

אך ענינה הוא: הנברא כשלעצמו הופך כל רגע לאין ואפס, ומציאותו היא רק מה שהקב"ה מחדש אותו תמידי בטובו, ככתוב: המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית. ולכן יש צורך בתפלה ובקשה גם כשהמאכל מוכן על השלחן (וכן בשאר צרכי האדם), משום שהמאכל מצד עצמו נהפך כל רגע לאין ואפס, וכדי שיהיה לאדם מה לאכול יש להתפלל ולבקש מהקב"ה שיחדש מאכל זה מאין ליש.

ובהקדמת תפלה זו, תוך ידיעה שהגשמי לכשעצמו אין לו קיום כלל, כי הקב"ה צריך תמיד לחדשו, ושמציאות העולם היא רק כדי להשלים את הכוונה העליונה "ולכבודי בראתיו" וגו'¹³ – ישנה האפשרות לעסוק בעניני העולם מבלי לחשוש מה"מים הזדונים".

לפני התפלה ההנחה היא שהעולם הוא דבר עיקרי¹⁴ ומציאות לעצמה ח"ו, אז מונח אצלו בפשיטות שאת המותר – בודאי מותר לעשות, הספק – אף הוא מותר משום "אוקמי אחזקתיה" – להשאיר את המציאות בחזקתה – "חזקה" של "עולם".

יורד הוא בסופו של דבר מדחי אל דחי, ומ"ארובות השמים" ל"תהום רבה".

ה. התרופה למי המבול – הן של "תהום רבה" והן של "ארובות השמים" – היא: "בא אל התיבה"⁸ – "תיבה" – מפרש הבעש"ט – תיבות התורה והתפלה. בא אל התיבה – על האדם לבוא אל תוך אותיות התורה והתפלה, להיות מוקף בהן, ואז קיים הבטחון שנהרות לא ישטפוהו ו"נח איש צדיק" ובני ביתו ישארו בשלימותם.

לפיכך סדר היום הוא שמיד בקום האדם משנתו, טרם הכנסו לעסקי העולם, ל"מים הזדונים", אומר הוא: "מודה אני לפניך כו' שהחזרת בי נשמת⁹". הוא מודה שחיות נשמתו היא רק מהקב"ה. אחר-כך הוא מברך ברכות השחר, ומודה להקב"ה על כל פרט ופרט: מלביש ערומים וכו'. לכאורה הרי מצוי לו בגד ללבוש ולשם מה, איפוא, באה ברכת "מלביש ערומים", וכן בשאר הברכות?

ברם, איזהו חכם? – הרואה את הנולד¹⁰ מ"אין" ל"יש"¹¹ בכל רגע ורגע – יודע הוא שבכל רגע מתהווה ה"יש" מאלקות.

וכמובא בזוהר¹² שרב ייסא סבא רגיל היה להתפלל שימלא הקב"ה את מזונו – גם בשעה שהמזון היה מוכן

וכל הפרטים שיש בהם צורך הם באופן של "בכל דרכיך – דעהו"¹⁷.

* * *

ו. לכאורה, ניתן להסיק מן האמור שיש להסתגר בתיבה, תיבות התורה והתפלה, בלי כל תשומת לב לנעשה בזולת, תוך טענה: "אני את נפשי הצלתי".

– באה אמירת התורה: "בוא אל התיבה אתה ובניך ואשתך ונשי בניך", לא אתה בלבד – כי אם גם בני ביתך וכן "בניך – אלו התלמידים"¹⁸, ובסופו של דבר – כל ישראל,

– הנכללים ב"אשתך" או ב"בניך", כי "אשה" משמעותה: מקבל^{18*}, וכל יהודי מקבל מרעהו, שהרי כל ישראל הם קומה אחת שלימה¹⁹ –

את כולם עליך להכניס לתיבה, כלומר עליך להשפיע על כל ישראל להכנס אל תוך תיבות התורה והתפלה.

לפני מתן תורה היה מקום לטעות ולחשוב: מה נוגע לי הזולת? – אני את נפשי הצלתי, הנה גם אז אמר הקב"ה לנח: אתה וגו' ואשתך וגו' – כל שכן אחרי מתן תורה, אחר הערבות שבערבות מואב, שכל ישראל ערבים זה בזה²⁰ – בודאי שאין אפשרות לצאת ידי חובה בדאגה עצמית, מצבו של הזולת צריך להיות מורגש באמת ובפנימיות הנפש.

אבל, כשהנחה היא שבאמת אין מציאות כלל, ישנו רק הקב"ה והוא מחדש את העולם מאין ואפס המוחלט לשם הכוונה של "נתאוה הקב"ה להיות לו יתברך דירה בתחתונים"¹⁵, ולפי הנחה זו הרי "מציאות" היא רק מה שמסייע למימוש כוונה זו – אזי המסקנה היא הפוכה: מה שאסור וסותר לכוונה – אסור בהחלט, ולא רק דברים האסורים אלא גם דברי מותרות – אסורים. והתשובה ליצר־הרע הטוען שיש צורך בדברים אלה – היא: הבא ראייה משום שה"חזקה" היא שישנה רק אלקות ו"המוציא מחברו – עליו הראיה"¹⁶.

וכפתגם החסידים: "האסור – אסור, והמותר – אין צורך בו".

וזאת היא המשמעות של "בוא אל התיבה" – לבוא אל תוך "תיבות" התורה והתפלה ולהיות תמיד מוקף בהן, תוך הנחה שעיקר המציאות הוא תורה ותפלה, ושאר הענינים הם רק אמצעים להם, – ואם אף שישנה התעסקות בענינים גשמיים וכו' מפני הצורך בגוף בריא, הריהי עבודת השם, או ענין לשם עבודת השם.

הדרך היחידה להפטר ממי המבול, הן מתהום רבה והן מארובות השמים, היא – בוא אל התיבה, שאז כל דבר שאינו ענין של קדושה – אין לו מקום,

להשפיע על הילדים שיתנהגו בדרך בה מדריכים אותם.

למה הזכיר הרבי נ"ע מצות תפילין דוקא? הרי ישנן כמה וכמה מצות, ולמה השתמש דוקא בדוגמא זו של תפילין? אחד הרמזים בזה הוא: מצוות תפילין אינה מצוה מעשית בלבד, ענינה הפנימי – שעבוד הלב והמוח כמו שכתוב בשו"ע²² ובתניא²³, וכך גם ענין ההשפעה על בני הבית צריך להיות לא לצאת ידי חובה בלבד, אלא – בשעבוד המוח והלב.

ויהודי שאינו מסתפק בעצמו בלבד אלא עוסק, ומתוך שעבוד, בהצלת יהודים נוספים ובהבאתם אל תוך התיבה – יכול להיות בטוח גם בעצמו, שישאר תמים ושלם.

כל ישראל הם קומה אחת, וכשם שבגוף האדם נוגעת בריאותו של אבר אחד לבריאותו של האבר השני – כך גם בקומה שלימה של כנסת ישראל, נוגעת לכל יחיד בריאותו הרוחנית של הזולת, וכאינו עוסק עם הזולת – חסר גם בו.

ז. השפעה זו על הזולת ובפרט על בני הבית, אינה צריכה להעשות כדי לצאת ידי חובה בלבד, אלא יש לעסוק בה בהתמסרות.

כמאמר²¹ הידוע מאדמו"ר (מוהרש"ב) נ"ע: כשם שהנחת תפילין כל יום היא מצוה דאורייתא על כל יהודי בלי הבדל אם הוא גדול בתורה או איש פשוט, כך גם חוב גמור על כל יהודי לחשוב כל יום חצי שעה לכל הפחות אודות חינוך הילדים, לעשות כל אשר בכוחו ויותר מכפי כחו,

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה התרגום באחריותם בלבד!

נח

לקו"ש חלק א' ע' 204 ואילך
מתורגם ללה"ק

פסוקי התוכחה שבפרשתנו, יש בהם חלק גלוי וחלק נסתר – בגלוי הם דברים שהם הפך הברכה, ובנסתר – ברכות געלות ביותר. בסיום התוכחה נאמר: "והשיבך ה' מצרים באניות... והתמפרתם שם לאויביך לעבדים ולשפחות..."

התורה מביאה את התוכחות כדי שעל-ידן נגיע להתעלות ולחזרה בתשובה, כנאמר: "והיה כי יבואו אליך כל הדברים האלה... והשבת אל לבבך... ושבת עד ה' אלקיך".

לכך רומז סיום התוכחה "והשיבך ה' מצרים" – סופם של ישראל לעשות תשובה.

מעלה מיחדת יש בתשובה, שהזדונות נהפכים לזכיות. זהו סוג נוסף ומיוחד של זכיות, שאפילו לצדיק אין. בעלת-תשובה זוכה לברך ולהעלות לקדשה את אותם ניצוצות שנפלו על-ידי חטאיו למקומות טמאה ממש. הצדיק, לעצמו, מברך רק ניצוצות קדשה שתבויים בדברים המתרים.

כשיהודי זוכה לעשות תשובה, הריהו געשה עבד לה' יתברך. לכך רומזת התוכחה "והתמפרתם שם לאויביך לעבדים ולשפחות...". לעצמו הצדיק נמשך לקדוש-ברוך-הוא באפן טבעי, כבו הקשור לאביו, ה' מושכו מלמעלה.

אולם, בעלת-התשובה מעורר בעצמו את הקשר לה'. הוא הופך את נטיותיו ומתמסר לעבודת ה', הוא, בכוחו, בעבודתו, בקבלת על שלו, יוזם ומתקשר לה'.

רש"י מפרש על פסוק זה: "יגזרו עליך הרג וכליון". פרושו של רש"י מלמד (בגלוי) על גדל הפרענות, אולם בפנימיות הוא מרמז לדרגתו הנעלית של בעל-התשובה: "יגזרו עליך הרג" – המתת כל תאוותיו הקודמות של בעל-התשובה, מחיקת עברו, מחית מעשיו הקודמים. "וכליון" זהו כלות הנפש, משיכה עזה לאלוקות.

ויהי רצון שעל-ידי למוד פנימיות התורה (חסידות) תתגלה בקרוב ה"פנימיות" של ה"תוכחה", וכל יהודי יזכה לכתובה ונחתימה טובה בטוב הנראה והנגלה בביאת משית-צדקנו בקרוב ממש.

(מעובד על-פי 'לקוטי שיחות' חלק יט, עמ' 239-241)

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה
התרגום באחריותם בלבד!

בשיחה שזה עתה למדנו אין שאלה מיוחדת או קושיה ששוברת הרים. מפרשת נח, לוקח הרבי עבור כל יהודי התמודדות אישית שיש לו, בעיה נקרא לזה, ומציע פתרון - הלקוח כולו מפרשת שבוע. כשלומדים את הפרשה באופן כזה, עם השלכה מעשית לחיי היום יום - פסוקי התורה מקבלים צבע אחר לגמרי. הכל מאיר ונעשה אקטואלי מתמיד. הבה ונראה.

הבעיה:

בדיוק כמו במבול המפחיד שעליו אנו קוראים בפרשת השבוע, עת ניתזו מים על כל היקום מלמעלה ומלמטה - "מארובות השמים" ומ"תהום רבה" - כך בדיוק מלמעלה ומלמטה, מכל הכיוונים והסוגים, מגיעים אל האדם בעיות שונות המפריעות לו בעבודת השם הפרטית שלו. לעתים יכולים להיות אלה בעיות פחותות ונחותות, מעניינים גשמיים וחומריים - כגון בעיות בפרנסה, בשלום בית, בהסתדרות עם החבר בכיתה, בקנאה - התמודדויות גשמיים. "תהום רבה". מאידך לא אחת פוקדות את האדם טרדות "גבוהות", מלמעלה, "ארובות השמים" - אלה יכולות להיות טרדות מעניינים חשובים ונעלים, מענייני עסקנות ציבורית שטורדים את מנוחתו ולא מותירים עבורו זמן כיאה לעבודת השם, או משאר דברים שבמבט חיצוני נראה שבקדושה יסודם אך בפועל, כאשר רואים מה התוצאות אליהן הם מביאים - מבינים כי גם הם בעצם "בעיות".

הפתרון:

הדרך להתמודד עם "מבול" הטרדות הזו מכל הכיוונים - אחד הוא. בדיוק כמו בפרשת השבוע: "בוא אל התיבה". הבעל שם טוב מסביר ש"תיבה" הכוונה ל"תפילה". היהודי נדרש להיכנס אל התפילה, אל מילותיה. או אז מובטח לו חיסון וחוזק שיעזור לו לצלוח את כל המהמורות ולצאת בשלום מן המבול הרוחני שלו.

לפתוח סידורים, בהצלחה לכולנו.

נשמע שאתה טס הרבה", "נכון, ההורים שלי מאוד אוהבים לטייל בעולם, וגם אבא שלי לפעמים צריך לנסוע לכל מיני מקומות מעניינים מטעם העבודה שלו אז אנחנו נוסעים אתו הרבה פעמים. חוץ ממזני יש לי אחות קטנה בת 5, קוראים לה יעל, היא גם יושבת עם ההורים שלי בביזנס".

"וואו נשמע מעניין", אמר חיים והוציא מהתיק שלו חבילת ופלים, "לאן אתם נוסעים עכשיו?" שאל וכמעט טבל את הופל שלו בכוס המים שקבל קודם מהדיילת, אבל ברגע האחרון נזכר שהוא צריך לטול ידיים בשביל זה וויתר. "אנחנו נוסעים לטיול כפי בפרומוסקה!" סיפר הילד בעיניים נוצצות. "גם אני נוסע לפרומוסקה לבקר את אח שלי" אמר חיים, "ברצינות? יש לך אח שגר שם? מגניבב!". "כן, הוא

שליח של הרבי שם, לעזור ליהודים במה שצריך. אני אתן לך כרטיס ביקור שלו, אם תצטרכו עזרה תפנו אליו ממש בשמחה!" אם כבר אז כבר.

המשך יבוא...

חיים התיישב באנחת רווחה על מושב המטוס, ב"ה הוא הספיק את הטיסה. רק היום בבוקר הוחלט שהוא יטוס לפרומוסקה בדחיפות לעזור לאחיו השליח באירוע גדול של הבית חב"ד, וכל היום הוא היה במרתון כדי להספיק להתארגן... אבל ב"ה הוא הספיק להגיע בזמן.

במדור זה תוכלו לנסות לשער מהי ההלכה שמסתתרת בספור נשמח מאד אם תשתפו אותנו במסקנות שלכם:

hebrew@myshliach.com

הוא מעיף מבט על המושבים הריקים עדיין שלידי, הלוואי שהם ישארו ככה כל הטיסה והוא יצליח לישון קצת, זו טיסה ארוכה של 13 שעות עד לפרומוסקה. "שלום! כאן זה שורה 19 מושב איי?" קטע את הרהוריו ילדון עליז בעל שיער כתום, "אז אני יושב ליזך!" הכריז בלי לחכות לתשובה והנחית את תיק הגב שלו על המושב האמצעי. "איך קוראים לך?" שאל, "חיים, ואתה?" חייך אליו חיים והבין

שכנראה לא ישן הטיסה הזאת. דווקא נראה ילד חמוד, אולי יוכל לקרב אותו קצת ליהדות. "יואב", "אתה נוסע לבד?" התעניין בפליאה, הוא נראה ילד בן 10 בערך. "לא מפיתום, ההורים שלי יושבים בביזנס, זה יותר נוח להם, אבל אני לא אוהב לשבת שם, משעמם כזה, כולם מבוגרים שהולכים לישון כל הטיסה. אני אוהב להסתובב ולהכיר אנשים בטיסות ארוכות אתה מבין?" הסביר יואב. "וואו זה

אתה בחרתנו!

קשר שאי אפשר לנתק

מיליונים רבים של אנשים חיים וגרים בשיקגו - מדינה בארצות הברית. כמה מתוכם יהודים? סביר להניח שאחוזים בודדים. כמעט שמונים שנה לאחור, תחילת שנות השי"נים - לאתר יהודי ששומר תורה ומצוות במדינה הענקית היה פרויקט לימים שלמים. יהודים רבים שהגרו לארץ האפשרויות הבלתי מוגבלות, חדלו מלקיים חיי תורה ומצוות ואט אט הלכו ונטמעו בחברה הגוית המנוכרת. זקנם הוסר, ציצייתיהם נשארו בארון, ושבת המלכה הפכה ליום החופש והבילוי של השבוע רחמנא ליצלן.

עם בואו לארצות הברית, הכריז אדמו"ר הרי"צ את המשפט שהפך למוטו המרכזי בחייו של כל חסיד: "אמריקא איז נישט אנדערש" - אמריקה אינה שונה. בדיוק כמו באירופה ובמזרח, בעירות היהודיות ששקקו חיים של תורה ומצוות; בדיוק כמו היהודים מחוץ לארצות הברית המקפידים באדיקות על קלה כבחמורה - כך בדיוק גם כאן, בארצות הברית - אין שונה הדבר.

כמעט שמונים שנה אחרי זה ופניה היהודיות של ארצות הברית השתנו ללא היכר. כיום מארצות הברית, מכל המדינות והמקומות, יוצאת אורה לכל העולם כולו כשמיליונים של יהודים מקפידים ושומרים על חיי תורה ומצוות תוססים; מאות אלפים של יהודים חוזרים לצור מחצבתם על ידי שלוחי הרבי. כוחה של מהפכה. מי יכול היה לדמיין זאת.

לאחר אין ספור של מצוות ומעשים טובים, ועבודה קשה של הכנת העולם במשך ימי הגלות הקשים - מגיע הרגע הגדול שאליו חיכו כולם: משיח מתגלה, בית המקדש יורד מן השמים. תור ארוך שלא נגמר משתרך לכיוון לשכתו של מלך המשיח. הסוף לא נראה. כולם, אין אפילו יהודי אחד שמוותר לעצמו על ההזדמנות שאליה המתין זה כל כך הרבה שנים - לבוא ולזכות לומר "שלום עליכם" למלך הגדול.

ראשונים בתור יהיו כמובן מנהיגים רוחניים; ראשי ישיבות, מרביצי תורה, עסקני ציבור, וגם אנשי עסקים ופוליטיקאים. כל אחד יגיד: "שלום עליכם אדוני המשיח". כל אחד יציג את עצמו: "אני איש פלוני, עושה כך וכך, מצליח בתחום זה או אחר". עד שיגיע התור של החב"דניקים...

החב"דניק הצעיר, השליח הראשון מתוך אלפי שלוחי הרבי - יוסי לצורך העניין נקרא לו, יתייצב ברעדה ומשיח ישאל אותו: "מי אתה, רבי יהודי?" "אני יוסי", יענה בחיל. משיח ישאל: "ומה אתה עושה בחיים?" יוסי יענה: "אדוני המשיח, אני הבאתי אותך לכאן..."

שבים הביתה

טוב, כולנו מבינים שלא בדיוק בצורה הזו יתרחשו הדברים. את הסיפור הנחמד הזה סיפר בזמנו מנהיג ליטאי שנפטר בשנים האחרונות, אך גם אם הפרטים לא כל כך מדויקים ודאי שהמסר העולה בין המילים נכון הוא בתכלית.

משבוע של ריקודים שלמים, מידי ערב, בשמחת בית השואבה, משם שואבים דליים מלאים של שמחה ודיצה לכל השנה הקרובה.

חודש תשרי, שהוא החודש הראשון בשנה, מורכב מהמילה "ראשית" - ראש. בדיוק כמו שבגוף הראש הוא זה שמשפיע על האיברים כולם, ובדיוק כפי שבראש השנה נמשכת החיות לכל השנה כולה, כך גם בנוגע לכללות חודש תשרי, הראש של חודשי השנה. ימי החודש מטעינים בנו כוחות, נוסכים בנו עוצמות ויכולות לכל השנה הקרובה.

חודש תשרי מסתיים, ומיד לאחריו נפילה קשה: חודש חשוון. מחודש שמלא כל כולו במועדים טובים ובימים מיוחדים נוחתים אנו באחת לימי השגרה החורפיים והאפרוריים של חודש חשוון. חודש בלי שום תאריך נוצץ ומרגש; סתם חודש, עוד יום ועוד יום - הכל רגיל. במאה וחמישים השנים האחרונות, מאז תר"כ, מציינים אנו כמובן בכ' בחודש את יום הולדתו של אדמו"ר הרש"ב, אז יש לנו לפחות תאריך אחד לציין אותו בהתוועדות חסידים עם סיבה רשמית, אבל באופן כללי - החודש כולו נטול זוהר או תחושות התרגשות, והוא מגיע דווקא מתי? מיד אחרי חודש תשרי השבע כולו במועדים.

וההסבר שבזה פשוט: הכוחות שניתנים לנו בחודש תשרי, לא נועדו רק לשעתם ולכאשר נחפוץ להיזכר בימים שוברי שגרה. הם ניתנו עבורנו דווקא בשביל הימים הרגילים של חודש חשוון. בשביל שבכל יום ויום במשך השנה כולה, לא נזנח או נראה חלישות ח"ו בעבודת השליחות החשובה שהוטלה עלינו כפי שפתחנו. יש לנו תפקיד ואותו נבצע בכל יום ובכל שעה, מלאים בכוחות, כאילו זה עתה יצאנו מתשרי.

בהצלחה לכולנו!

אך מהפכה גדולה ונרחבת זו, לא צמחה על בסיס ריק. כוחות רבים של טורח ויגיעה, של חסידים מסורים שהקדישו את חייהם למשימה החשובה - הם שהביאו למצב המרנין כיום. בניצוחו של אדמו"ר הריי"צ ולאחר מכן של הרבי נשיא דורנו, נשלחו שלוחים אברכים חסידיים לחורים ולפינות הכי נידחות בכדי להפריח שם את השממה היהודית. לעתים שהיה זה עבור אך יהודי אחד.

שמונים שנה אחרי, התמונה השתנתה אך לא המשימה. כל עוד משיח לא בא, התפקיד זהה ונותר עבור כולנו כפי שהיה. סדר היום שלנו, של כל אחד מאתנו - צעירי השלוחים, מורכב ברובו וכולו למען אותה מטרה, אותו תפקיד שייעד עבורנו המצביא הגדול - הרבי נשיא דורנו. הוא בחר בנו במיוחד והעניק לנו את הכוחות הנדרשים לכך, להיות אלה שבזכותם יבוא משיח.

על כל השנה

זה עתה מגיעים אנו מימי חודש תשרי, ירח האיתנים השבע והמושבע במועדים. כל רגע בתשרי שווה כוחות של חודשים שלמים, החל אפילו מימי הסליחות של חודש אלול, עבור דרך הימים הנוראים - ראש השנה, קבלת מלכותו של הקב"ה למלך עלינו, עשרת ימי תשובה שבהם נמצא המאור בהתגלותו, "דרשוהו בהיותו קרוב", ויום הכיפורים שעיצומו של יום מכפר. משם ממש, בקושי מספיקים לנשום, מגיע חג הסוכות על שמונת, ובחוף לארץ - תשעת, ימיו. כשהשיא, ללא ספק - הוא יום שמחת תורה שחותם יותר

שאלות לשלוחים

בפינה זו תוכלו להפנות שאלות לאחיים השלוחים.

שאלות בענייני השליחות, שאלות בענייני הלימודים שלכם. ואפילו רעיונות לאתגרי הלימוד.

זהו המקום בשבילכם!!

**שאלות ותשובות ניתן לשלוח למייל
HEBREW@MYSHLIACH.COM**

